

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/94/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116223944
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4116223944.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a sudkýň Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v právnej veci žalobkyne: Y. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. 5, W., zastúpená JUDr. Romanom Juríkom, advokátom, so sídlom Jazerná 19, Nové Zámky, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený Advokátska kancelária TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, o zaplatenie sumy 350 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 22. novembra 2017 č. k. 18C/388/2016-112 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 340 eur, 5,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 09. 01. 2016 do zaplatenia, 5,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 10. 02. 2016 do zaplatenia, 5,05% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 10. 03. 2016 do zaplatenia, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 12. 04. 2016 do zaplatenia, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 11. 05. 2016 do zaplatenia, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 50 eur od 10. 06. 2016 do zaplatenia, 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 40 eur od 15. 07. 2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Konanie v časti zaplatenia sumy 10 eur zastavil a o trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má právo na ich náhradu v rozsahu 94%. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 524 ods. 1, 2, § 530 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, § 39 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., § 145 ods. 2 CSP. Uviedol, že žalobkyňa sa prostredníctvom právneho zástupcu písomne podanou žalobou zo dňa 09. 09. 2016 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 350 eur istiny s príslušenstvom. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní poukázal na tú skutočnosť, že prišlo k neplatnému postúpeniu pohľadávky. Žalobkyňa plnila vo výške 340 eur, avšak následne zistila, že bolo plnené bez právneho dôvodu, a preto sa domáha svojho nároku. Z predloženej zmluvy nie je jasné, či úver poskytovala banka, alebo správa kreditných kariet dnes Consumer Holding. Čo sa týka Zmluvy o postúpení pohľadávky, je tu pochybnosť, kto je veriteľom, a preto ťažko posúdiť postúpenie pohľadávky. Ak by veriteľom mala byť banka, v tom prípade bolo porušené ustanovenie § 92 ods. 2 Zákona o bankách. Na predložených dokladoch, ani na výzvach a upomienkach, nikde nevidí VÚB, preto tieto doklady považuje za nulitné. Je potrebné sa zaoberať tým, že zmluva, ktorá bola uzatvorená, či je Zmluvou spotrebiteľskou, ktorej obsah žalobkyňa nemohla ovplyvniť, teda nemohla uznať neexistujúcu pohľadávku. Pôvodná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, v ktorej boli nekalé obchodné praktiky v podobe klamania spotrebiteľov, nakoľko v zmluve sú dvaja veritelia. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že žalobkyňa bola viac krát vyzývaná upomienkami, pričom za výzvu je možné považovať aj vyhlásenie predčasnej splatnosti zostatku. Žalobkyňa bola v omeškaní viac ako 90 dní a v tomto smere poukázal na rozhodnutie KS v Prešove. Prišlo i k dohode o uznaní záväzku, ktorú žalobkyňa podpísala dva krát, a to v marci

eur (97%), čiastočné späťvzatie žalobkyne súd vyhodnotil podľa § 256 ods. 1 CSP, že práve žalobkyňa zavinila čiastočné zastavenie konania, a preto je potrebné to vyhodnotiť ako jej neúspech, úspech žalovaného bol 3%. Čistý úspech žalobkyne je v rozsahu 94%. Súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 94%. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, a to z hľadiska jeho obsahu vo vyhovujúcom výroku napadnutého rozhodnutia. Vytkol súdu prvej inštancie, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie pohľadávky preukázal predložením listinného dôkazu, a to Oznámenia postupcu žalobkyni o postúpení pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalovaného ako postupníka pohľadávky na vymáhanie pohľadávky od dlžníka-žalobkyne, teda nemožno spájať s platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávok. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 Zákona o bankách nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalobkyni, ale administratívnu zodpovednosť postihnuteľnú NBS podľa § 50 ods. 1 Zákona o bankách. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách, a nie sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 Zákona o bankách. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách tak nemožno spájať s platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávok. V konaní bolo pritom preukázané, že žalobkyňa bola v omeškaní s plnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalobkyňa bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok. V ďalšej časti odvolania žalovaný poukázal na ustanovenie § 171 ods. 1 CSP a na obligatórne uloženie povinnosť súdu predniesť svoje predbežné právne posúdenie veci v rámci tzv. predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Uviedol, že súd prvej inštancie vyhovel žalobe z dôvodu nepreukázania omeškania dlžníka s plnením dlhu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Mal počas celého priebehu konania za to, že z predložených dôkazov a z vykonaného dokazovania je dostatočným spôsobom preukázané omeškanie žalobkyne v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nakoľko k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23. 11. 2015, teda po viac ako piatich rokoch od vyhlásenia predčasnej splatnosti postupcom. Predmetnú spornú (okresný súd nevyslovil svoj predbežný právny názor o spornosti tejto skutočnosti) skutočnosť bolo možné preukázať jednoduchým spôsobom, a to predložením platobnej histórie žalobkyne, z ktorej bolo zrejmé nepretržité omeškanie po dobu dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko okresný súd v tejto otázke nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie, takýmto konaním v rozpore s ustanovením § 171 ods. 1 CSP došlo k poškodeniu strany konania a k vydaniu nepredvídateľného rozhodnutia. Záverom uviedol, že Dohoda o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 22. 03. 2011 a Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 14. 12. 2015 spĺňajú všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda majú písomnú formu, vyplýva z nich dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Podpisom predmetných dohôd žalobkyňa prejavila ochotu uhradiť svoj splatný záväzok. Takéto dobromyseľné prijatie plnenia zo strany žalovaného nemožno v žiadnom prípade považovať za bezdôvodné obohatenie, ba naopak, konanie žalobkyne vykazuje znaky rozporu s dobrými mravmi, nakoľko po až dvojnásobnom uznaní záväzku následne žiada takéto plnenia naspäť titulom bezdôvodného obohatenia. Navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalobu zamietne, resp. zrušíť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodovanie.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že žalovaný výslovne v odvolaní neuviedol rozsah odvolania. Žalovaný vymedzil odvolacie dôvody tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP. Ešte však vytyka súdu, že nepostupoval podľa § 171 ods. 1 CSP, pričom nie je zrejmé,

či to má byť odvolací dôvod alebo je to len konštatovanie procesného pochybenia. V každom prípade je ustanovenie § 171 ods. 1 CSP v tomto prípade neaplikovateľné. Ďalej uviedla, že úvahy o tom, že porušenie ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách má mať za následok len akúsi administratívnu zodpovednosť banky, bez občianskoprávnej zodpovednosti, nemajú oporu v zákone, ani v praxi. Nie je jej známe, že by ktokoľvek a akokoľvek vyvodzoval administratívnu zodpovednosť voči bankám za porušenie ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Správne je aj právne posúdenie Dohody o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 14. 12. 2015 obsahujúcej uznanie dlhu ako neplatnej, a to najmä z dôvodu, že ide o nekalú obchodnú praktiku a je tu aj pochybnosť o vôli žalobkyne pri podpísaní tejto individuálne nedohodnutej dohody. Napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, náležite odôvodnený, pričom v konaní sa nevyskytli žiadne nedostatky. Navrhla odvolanie žalovaného v časti zastavenia konania odmietnuť a vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Žalobkyňa v ďalšom písomnom vyjadrení uviedla, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal dňa 28. marca 2018 rozsudok sp. zn. 7Cdo 26/2017, v ktorom sa podrobne venoval otázke postúpenia pohľadávky bankou pri porušení ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a na podporu jej argumentov v tomto konaní poukázala na uvedené rozhodnutie.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku, ako i vo výroku o náhrade trov konania je potrebné v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalobkyňa doručila dňa 08. 09. 2016 súdu prvej inštancie žalobu, ktorou sa domáhala, aby súd rozsudkom (v prípade, že sa nevydá platobný rozkaz, resp. ak žalovaný proti platobnému rozkazu podá odpor) zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 350 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 50 eur od 09. 01. 2016 do zaplatenia, 5,05% ročne zo sumy 50 eur od 10. 02. 2016 do zaplatenia, 5,05% ročne zo sumy 50 eur od 10. 03. 2016 do zaplatenia, 5% ročne zo sumy 50 eur od 11. 05. 2016 do zaplatenia, 5% ročne zo sumy 50 eur od 11. 05. 2016 do zaplatenia, 5% ročne zo sumy 50 eur od 10. 06. 2016 do zaplatenia a 5% ročne zo sumy 40 eur od 15. 07. 2016 do zaplatenia, ako i náhradu trov konania. Z odôvodnenia podanej žaloby vyplýva, že žalobkyňa uzatvorila so Všeobecnou úverovou bankou, a. s. dňa 07. 04. 2004 spotrebiteľskú zmluvu, na základe ktorej jej banka prostredníctvom spoločnosti Správa kreditných kariet a. s. poskytla úver vo forme kreditnej karty. Žalobkyňa sa dostala do omeškania so splácaním úveru. Banka však o vrátenie peňazí z úveru stratila záujem a svoje práva neplatne postúpila na žalovaného, pričom postúpenie pohľadávky oznámila banka žalobkyňi listom z 07. 12. 2015. Žalovaný u žalobkyne dosiahol uzavretie Dohody o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 14. 12. 2015, resp. 17. 12. 2015. Na základe tohto žalobkyňa zaplatila šesť splátok po 50 eur a jednu splátku vo výške 40 eur, spolu 340 eur. Z hľadiska pasívnej vecnej legitímácie žalovaného je ako predbežné otázky posúdiť: 1/ neplatnosť postúpenia pohľadávky z banky na žalovaného, 2/ neplatnosť dohody o uznaní pohľadávky a o úhrade pohľadávky v splátkach. V zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách môže banka postúpiť len splatnú pohľadávku a aj to až, ak po 90 dňoch od písomnej výzvy banky je klient naďalej v omeškaní. S ohľadom na uvedené je neplatná aj dohoda o uznaní pohľadávky a o úhrade pohľadávky v splátkach, keď uznanie dlhu má akcesorickú povahu a je závislé od hlavného právneho úkonu. Teda, ak je neplatný hlavný právny úkon (v tomto prípade postúpenie pohľadávky) ex lege je neplatným aj uznanie pohľadávky voči subjektu, ktorý na seba pohľadávku neplatne prevzal. Taktiež je tento úkon výsledkom nekalých obchodných praktík, konkrétne agresívnej obchodnej praktiky, ako i obsahuje viaceré neprijateľné zmluvné podmienky.

7. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe žalobkyne, čo do zaplatenia sumy 340 eur spolu s požadovaným príslušenstvom, vyhovel a v rozsahu sumy 10 eur konanie v dôsledku späťvzatia žaloby zastavil. Predmetom prejednávania odvolacím súdom, vychádzajúc z obsahu podaného odvolania žalovaného, a tak z jeho rozsahu a dôvodov, je vyhovujúca časť napadnutého rozhodnutia spolu so súvisiacim výrokom o náhrade trov konania, keď z dôvodov podaného odvolania žalovaného nevyplýva to, že by žalovaný napádal odvolaním i výrok rozsudku, ktorým bolo konanie v sume 10 eur zastavené.

8. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

9. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných mu v civilnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Ide teda o taký postup súdu, ktorý znemožňuje strane sporu realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Civilným sporovým poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

11. Po prejednaní podaného odvolania žalovaného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace základné procesné práva a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok, vzhľadom na jeho charakter spočívajúci v neaplikovaní ustanovenia § 181 ods. 2 CSP v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. V občianskom súdnom konaní sa do 30. 06. 2016 v zmysle dovtedy účinného Občianskeho súdneho poriadku uplatňovala zásada prejednávacia, ktorá bola vyjadrená v ustanovení § 101 ods. 1 tak, že účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby bol dosiahnutý účel konania predovšetkým tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Novoprijatá koncepcia Civilného sporového poriadku účinného od 01. 07. 2016 vychádza z princípu aktivity strán a za tým účelom boli prijaté ustanovenia o procesnom útoke, obrane a koncentrácii konania - § 149 až § 154, pričom ich cieľom je prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Ustanovenie § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. 06. 2016 určovalo, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (aktuálne § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Strany nesú tzv. bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné, neunesenie týchto bremien vedie k vydaniu nepriaznivého rozhodnutia vo veci. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. Podľa ustanovenia § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku je úlohou súdu prvej inštancie obligatórne určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení a obligatórne predbežné právne posúdenie veci, ktoré sú kľúčovými inštitútmi pre zrýchlenie civilného sporového konania, ako aj prostriedkom na predídenie prekvapivých súdnych rozhodnutí. Súd svoju právnu argumentáciu stručne zhodnotí a zhrnie, na ktoré právne významné rozdielne skutkové tvrdenia strán zameria svoj proces dokazovania. Strany tak majú možnosť reagovať na intencionalitu dokazovania podľa právneho názoru súdu tým, že sa pokúsia tento predbežný právny názor vyvrátiť alebo naopak svojimi substancovanými skutkovými tvrdeniami a dôkazmi žalobu potvrdiť. Účelom je zjednodušiť a zrýchliť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za relevantné a nevenovala sa pozornosť zbytočným skutkovým tvrdeniam, ktoré podľa názoru súdu sú nesporné, alebo pre priebeh pojednávania a samotné rozhodnutie vo veci právne bezvýznamné. Okrem toho, že ide o dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti konania, má toto ustanovenie za účel aj vyhnúť sa tzv. prekvapivým súdnym rozhodnutiam, keď strany mali pocit, že rozhodnutie vo veci samej a jeho právne odôvodnenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

13. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie porušil svoju základnú procesnú povinnosť, v rámci ktorej určí, ako sa mu javí dovtedajší priebeh sporu a prednesie svoje predbežné právne posúdenie veci, s takouto argumentáciou žalovaného sa odvolací súd stotožňuje. Je potrebné

uviesť, že žalovaný v súvislosti s touto odvolacou námietkou poukázal na ustanovenie § 171 ods. 1 CSP, ktoré z hľadiska priebehu konania pred súdom prvej inštancie nemalo svoje opodstatnenie, keď bolo potrebné vychádzať z ustanovenia § 181 ods. 2 CSP, ktoré bol súd prvej inštancie povinný použiť, nič to však podľa názoru odvolacieho súdu nemení na tom, že námietka žalovaného, že súd prvej inštancie nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, je správna.

14. V zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP bol súd prvej inštancie povinný určiť, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, ktoré dôkazy nevykoná a uviesť svoje predbežné právne posúdenie veci. Je potrebné uviesť, že toto zákonné ustanovenie stanovuje záväzne obligatórny postup súdu prvej inštancie.

15. Ako to vyplýva z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 04. 07. 2017 vo veci pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie si svoju povinnosť v zmysle citovaného ustanovenia § 181 ods. 2 CSP nespĺnil a neinformoval o rozsahu sporných a nesporných skutočností a dokazovania ani o tom, ako sa mu javí právne posúdenie veci. Zákonnému postupu súdu prvej inštancie by podľa odvolacieho súdu korešpondoval len taký stav, keby zo zápisnice o pojednávaní výslovne vyplývalo, že súd si svoju povinnosť podľa ustanovenia § 181 ods. 2 CSP splnil. V opačnom prípade sa tak stranám nevytvorila možnosť, aby k tomu, s čím ich mal súd prvej inštancie oboznámiť, prispôsobili ich ďalší procesný postup v konaní. Táto procesná vada je odstrániteľná len zrušením rozhodnutia vydaného v konaní, v ktorom k nej došlo. V dôsledku toho odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, iba rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku zrušiť a v rozsahu zrušenia vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď je namieste konštatovať to, že súd porušil zákonom dané procesné práva strán pre ich ďalší procesný postup v kontradiktórnom sporovom konaní, najmä vytvorením im priestoru na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku. Porušenie ustanovenia § 181 ods. 2 CSP malo v danej veci svoje konkrétne dôsledky i v tom, že súd prvej inštancie konštatoval nepreukázanie omeškania žalovanej s plnením po dobu dlhšiu ako 90 dní, bez toho, že by bolo stranám sporu zrejmé (predovšetkým žalovanému vo vzťahu k dĺžke omeškania žalobkyne), že túto skutočnosť súd prvej inštancie považuje za spornú.

16. Vychádzajúc z uvedených skutočností, dospel odvolací súd k tomu záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania je potrebné s poukazom na § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP. Vzhľadom na uvedený dôvod zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu bolo bezpredmetné zaoberať sa ďalšími odvolacími dôvodmi žalovaného.

17. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, opätovne vec prejednať za stavu dodržania postupu opísaného vyššie, výsledky celého konania náležite zhodnotiť a potom o veci rozhodnúť.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).